מה לי א״ר שמעון טעמא דר׳ שמעון משום מחשבה דמינכרא לא פסלה והא מחשבה דמינכרא הוא או דילמא טעמא דר״ש משום דכתיב וזאת תורת המנחה וזבח לא כתיב אמר ליה א) כלום הגענו לסוף דעתו של ר״ש כרבה לא משני ליה משום קושיא דאביי כרבא לא משני ליה משום ב) קושיא וזאת תורת החטאת כרב אשי לא משני ליה משום קושיא דרב אחא בריה דרבא: חוץ ממנחת חוטא ומנחת קנאות: בשלמא מנחת חוטא ג) חטאת קרייה רחמנא לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי חטאת היא וגו׳ אלא מנחת קנאות מנלן דתני תנא קמיה דרב נחמן ד) א) מנחת קנאות מותרה נדבה א״ל שפיר קאמרת ה) מזכרת עון כתיב בה ובחטאת כתיב ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה מה חטאת מותרה נדבה אף מנחת קנאות מותרה נדבה וכחטאת מה חטאת פסולה שלא לשמה אף מנחת קנאות פסולה שלא לשמה אלא מעתה אשם יהא פסול שלא לשמו דגמר עון עון מחטאת דנין עון מעון ואין דנין עונו מעון מאי נפקא מינה והא ו) תנא דבי ר׳ ישמעאל ושב הכהן ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה ועוד ליגמר עונו עונו מעון דשמיעת הקול דכתיב אם לא יגיד ונשא עונו אלא כי ז) גמרי גזירה שוה למותר נדבה הוא דגמרי וכי תימא ח) אין גזירה שוה למחצה גלי רחמנא גבי חטאת ט) ושחט אותה לחטאת לשמה כשירה שלא לשמה פסולה אבל כל קדשים בין לשמן בין שלא לשמן כשרים אלא מנחת חוטא ומנחת קנאות דפסולין שלא לשמן מנלן חטאת טעמא מאי משום דכתיב בה היא ה״נ הא כתיב בהו היא אשם נמי הא כתיב ביה הוא י) ההוא הוא לאחר הקטרת אימורין הוא דכתיב כ) כדתניא אבל אשם לא נאמר בו הוא אלא לאחר הקטרת אימורין הוא עצמו שלא הוקטרו אימוריו כשר ואלא הוא למה לי ל) לכדרב הונא אמר רב מ) אשם שניתק לרעייה ושחטו סתם כשר לשום עולה נ) ניתק אין לא ניתק לא אמר קרא הוא בהווייתו יהא: אמר רב מנחת העומר שקמצה שלא לשמה פסולה ס) הואיל ובאת להתיר ולא התירה וכן אתה אומר באשם נזיר

ואשם

מה לי שינוי קודש כו׳ [נ:] ושינויא דשני ליה לא מסתבר יב] להו דכ״ש דמחשבה דמינכרא יג] פסל רחמנא שלא יאמרו מותר לשנות: **חטאת קרייה רחמנא לא ישים עליה** יד] **לבונה כי חטאת היא.** (ויקרא ה) מה חטאת פסולה שלא לשמה טו] אף היא פסולה שלא לשמה: **מותרה נדבה.** הפריש מעות למנחת סוטה טז] והוו המעות יותר מן השעורים יפלו לנדבה דהיינו לשלש עשרה שופרות שהיו במקדש והיו נותנין בהן אותן מעות וכשהיה מזבח בטל היו קונין מהן כבשים לעולות הבשר לשם והעורות לכהנים וקרי להו נדבת ציבור: **עון כתיב בה.** מזכרת עון ובחטאת נמי כתיב ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה: **מה חטאת מותרה נדבה.** כדאמר בשילהי ולד חטאת במסכת תמורה (דף כג:) זו מדרש דרש יהוידע הכהן כסף אשם וכסף חטאות לכהנים יהיו דבר הבא ממותר חטאת וממותר אשם ט)הבשר לשם יז] ועורות לכהנים: באשם כתיב [ויקרא ה] ולא ידע ואשם ונשא עונו: **זו היא שיבה זו היא ביאה.** מפרש בתורת כהנים ט) מה ביאה חולץ וקולה וטח ונותן לו שבוע. אלמא גמרינן ג״ש כה״ג ואע״ג דלא דמו התיבות הואיל ושניהם לשון ביאת הבית הן ויש לשונות אחרים אבל זה עיקר: **מעונו דשמיעת קול.** דשמיעת קול חטאת היא: **מנלן.** הואיל ולא גמר מחטאת יח]: **דכתיב בה׳.** בחטאת נשיא חטאת הוא י) ולא יט] שכח שלא לשמו: **אשם נאמר בו הוא לאחר הקטרת אימורין.** בפרשת צו את אהרן והקטיר אותם הכהן המזבחה אשה לה׳ אשם הוא כ) והילכך אשם לא איפסיל כ] בשלא לשמו דהא בהקטרה כתיב כא] והקטרה לאו עיקר הוא. וליכא למיפק הוא אשם ולא שנקטרו אימוריו שלא לשמו כב] דהא הוא עצמו שלא הוקטרו אימוריו כשר כדאמרינן בפ׳ תמיד נשחט במסכת פסחים (דף נט:) דנטמאו אימוריו או שאבדו לא מעכב כפרה ונאכל הבשר אבל פסח וחטאת כתיב הוא בשחיטה זבח פסח הוא [שמות יב כג] ל)בזבח נשיא כתיב מ) ושחט אותו במקום אשר ישחט את העולה לפני ה׳ חטאת הוא: **ואלא הוא.** דאשם למה לי: **שניתק לרעייה.** שנתכפרו בעליו באחר כד] ובחטאת אזלא למיתה וקיימא לן נ) כל שבחטאת מתה באשם רועה ולכשיסתאב ימכר ויפלו דמיו לנדבה ואם כבר ניתק לרעייה שמסרוהו לרועה ושחטו סתם כשר לעולה דהא סתמו לעולה ואין שם אשם עליו כה] דשופרות נדבה ס) [לעולה] כדפי׳ לעיל: **לא ניתק.** דלא מסרוהו לרועה ושחטו ע)(לשם) סתם לא מתכשר לעולה דעדיין שם אשם עליו ובעי עקירה דליסתמיה בהדיא לשם עולה דכל כמה דלא עקר מיניה שם אשם לא מתכשר: **דאמר קרא הוא בהווייתו יהא.** כו] טפסול הוא: **פסולה.** מהקטיר ושיריה אין נאכלין: **להתיר.** חדש: **אשם נזיר.** נזיר טמא מביא אשם להכשיר למנין נזירות טהרה כדכתיב והביא כבש בן שנתו לאשם והימים הראשונים יפלו וגו׳ (במדבר ו):

אשם

חטאת קרייה רחמנא. לפי טעם זה לא היה צריך ללמוד בפ״ק דזבחים (דף ח:) כו] דשמיעת הקול במה הלך ובמסקנא דשמעתין לא קאי אלא יליף לה מדכתיב הוא: **מאי** נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל. בכיסוי הדם (חולין ד׳ פה.) ופרק ק) המפלת כח] (נדה דף כב:) משני כט] מדלדמי ליה ילפינן לפי שהג״ש מכחישות זו את זו אבל כאן והוריו׳ בפ״ פ הורה כהן (ד׳ ח:) דאפס׳ לדרוש ל] דרשי׳ להו ר) לתרוייהו והיא דכפ׳ התכלת (לקמן ד׳ מה: ושם) קשיא גבי כבשים מעכבין את הלחם לא] וגמר בן נגם יהיו מיהיו ולא גמר יהיו מתהיינה והתם מלינן למילף תרוייהו ללחם וכבשים מעכבין זה את זה וכן בפ״ב דיבמות (דף יז:) לא מכחשי אהדדי דמצי למילף דמן האב ולא מן האם או מן האם ולא מן האב מיקרי אחוה: **ליגמר** עונו מעונו דשמיעת הקול. אע״ג דשמיעת הקול גופא ילפינן במה הלך בפ״ק דזבחים (ד׳ ח:) ובעיא היא בפרק איזהו מקומן (זבחים דף נא.) אי דבר הלמד בבנין אב חוזר ומלמד בג״ש ולא איפשיטא מכל מקום פריך שפיר לגמר עונו מעונו דשמיעת הקול או נפשט מהכא דבר הלמד בבנין אב אין חוזר ומלמד בג״ש ש) תימה דבהוריות פרק הורה כהן (דף ח:) ש) יליף דלא מייתי אשם תלוי אלא על ספק חטאת קבועה בג״ש דנאמר אשם באשם תלוי ונאמר ואשמו בנגזל ולדרבה נילף עונו מעונו דשמיעת הקול דעולה ויורד דהא דבעי למימר א) דמותרה נדבה הוא דגמירי ב) לא קאי וכפ״ק דשבועות (דף י.) אסמכתא דיליף שעיר דראש חדש לב] מעון עונו: **חטאת** טעמא מאי דכתיב בה היא. בכמה דוכתי משמע דילפינן עיכובא בחטאת דכתיב בה היא כאן ובפרק קמא דזבחים (דף י:) בשני מקומות לג] רבי אליעזר אומר אף האשם אמר לו רבי יהושע חטאת נאמר בה היא בשחיטה כו׳ עד התם חטאת טעמא מאי דכתיב בה היא ותימה דהתם בההיא פירקא לד] (שם ו:) אמר חוץ מן הפסח והחטאת לה] יליף מקראי אחריני ותירץ ה״ר חיים דחד לחטאת ששחטה לשם עולה וחד לחטאת לו] ששחטה לשם חטאת נזיר ומצורע וקשיא לפירושו א״כ מאי פריך לעיל דלשם חטאת נזיר ומצורע תהא כשירה ותהא מטעם דכתיב זאת תורת החטאת תורה אחת לכל חטאות ויש דוחקים דהכא דריש הוא לעכב היינו הוא דכתיב בשעיר נשיא משום דקאמר בפ״ק דזבחים (דף ה.) ג) אינן לז] כשירין למה הן באין ואמרינן מליטו בבאין לאחר מיתה שהם כשרין ואינם מרצין דאשה שהביאה חטאתה ומתה יביאו יורשיה עולתה ואשם נמי קרב למותרו והשתא אי לאו דכתיב הוא בשעיר נשיא הוה אמינא חטאת נקבה דהיא גופה לא קרבה מותרה אלא לדמים כגון מפריש שתי חטאות לאחריות הוא דפסל רחמנא שלא לשמה אבל שעיר נשיא דהוי זכר והוא גופיה קרב עולה למותרו ליתכשר שלא לשמו כתב רחמנא הוא וכי תימא ליילפו שאר חטאות מיניה בקל וחומר שמא לא ילפינן יחיד מנשיא ועוד י״ל דהוא דחטאת אתא לגלויי אהוא דאשם דלא מעכב כהוא דפסח בפ״ק דזבחים (גם זה שם) ושמא אי לא כתב אלא בפסח לא הוה דרשינן הכי ד) א״נ האי [הוא] דחטאת אתא לגלויי אההוא דמנחת חוטא ומנחת קנאות דמעכב כדדריש הכא ה): **לאחר** הקטרת אימורים. והא דכתיב לח] קודש קדשים הוא דריש בת״כ הוא קרב ואין תמורתו קריבה ולמעט בלפון ופרק קמא דזבחים (גם זה שם) פירש בקונטרס דלא ילפינן מיניה משום דלא משמע להו לשמו אלא כשכתב הוא עם שם לט] הקרבה כגון חטאת הוא אשם הוא ואע״ג דכתב אשם הוא אשם אשם [לה׳] דריש בת״כ למעוטי אשם נזיר ואשם מצורע מכסף שקלים והא דדריש בספרי בפרשת זאת תהיה גבי אשם מצורע כי כחטאת ו) כאשם הוא פרט לשחטה שלא לשמה נראה דאסמכתא בעלמא הוא: **אלא** הוא למה לי לכדרב הונא. משמע דהוא דכתב לאחר הקטרת אימורין קא דריש והקטיר אותם הכהן המזבחה אשה לה׳ אשם הוא (ויקרא ז) ולא כספרים דגרסי בפרק ואלו קדשים (תמורה ד׳ יז:) במילתיה דרבי עקיבא אשם הוא אשם אשם [לה׳] הוא ז) (הוא) קרב ואין תמורתו קריבה דלבסוף מוקי ליה לכדרב הונא ועוד דבת״כ דריש ליה למעוטי אשם נזיר ומצורע מכסף שקלים: **אשם** שניתק לרעייה ושחטו סתם כשר לעולה. הא תימה אמאי כשר לעולה הא אמרינן בתמורה בפרק אלו קדשים (גם זה שם דף יח.) דגמירי דכל שבחטאת מתה באשם רועה וכי תימא ה״מ לכתחילה אבל בדיעבד כשר אכתי הא דתניא בפסחים בסוף אלו דברים (דף עג.) ובפרק קמא דשבועות (דף יב.) אשם שמתו בעליו או שנתכפרו

ו א מיי׳ פי״ה מהל׳ פסוה״מ הל״ח:

ח ב מיי׳ פי״ד מהל׳ פסוה״מ הל׳ טו:

◆

שיטה מקובצת (המשך)

ואיל בן שתי שנים ות״ק דמאי אצטריך למעט אשם נזיר ואשם מצורע משתי שנים פשיטא דהא כתיב בהו וכבש בן שנתו לאשם וכבש הוא בן שנה לכך נראה דהא דמרבה והא דממעט היינו לענין כסף שקלים וא״ת [illegible]

מסורת הש״ס

[illegible]

מוסף רש״י

הובא בסוף המסכת

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

[illegible] אשם שפחה חרופה יכול שאני מרבה אשם נזיר ואשם מצורע ת״ל הוא וא״ת לגבי מאי מרבה שמואל מאיוורא דהא במנחת קנאות נמי לא כתיב הוא במקום עבודה ותירץ משי״ח דנהי דלא [illegible]

[illegible] שנים וקשה למה לי קרא לרבות אשם גזילות ואשם שפחה חרופה פשיטא דהא כתיב בהו איל מיירי גבי קרבן דכתיב בההוא ודביא את קרבנו וגו׳ וא״ת והא כתיב כי כחטאת האשם הוא [illegible]

[illegible] ב) משמע דגרים בגמ׳ ושחטו לשם עולה ולכאורה ל״ע דא״כ אפילו לא ניתק נמי דהא קי״ל דאפי׳ אשם כשר אם שחטו שלא לשמו ואולי דלאחר שנתכפרו בעלים כאחר כיון דפסול לשמו פסול נמי שלא לשמו אם לא דניתק. ג) [illegible]

[illegible] אם נתכפרו כאחר זולת אשם ואולי דר״ל כמפרש נקבה לעולה וילדה זכר דקי״ל בתמורה דף יח דירעה עד שיסתאב או כמפריש נקבה לפסחו וע״ש בתמורה דף יט. ד) נראה דצ״ל כההיא פרקא בגמ׳ דמן הפסח וכו׳. ועי׳ תוס׳ [illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones